

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים קיא.

מסורת הש"ס

(א) [עִי] בַּפֶּרֶשׁ נִדָּה יֵה.
 דָּ"ה [דְּמוּ], (ב) עִי לִקְמֹן
 קִיג, (ג) [צִ"ל כֶּהוּא],
 (ד) [עִי תוֹס' בִּצֵּמ פֶּד].
 דָּ"ה יַחֲזִיב אֲשַׁעְרִי טִבְלִיג,
 (ה) [עִי שִׁיךְ יִד סוֹף
 סִי קֶלֶת], (ו) בִּסְ"א: דְּמִים
 בְּמִים, (ז) [יַחֲזַקָּל כוּ].

תורה אור השלם

1. שָׁפַךְ בַּחוּץ עַל הַדְּבָרִים
וַיִּתְּעֵם בְּתוֹחוֹ לֹא דָרָךְ:
תְּהִלִּים קוּמ
2. גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא
צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי
אֶתָּה עֲמִדִי שְׁבִטָךְ
וּמִשְׁעֲנֶתְךָ הִמָּה יִנְחָמֵנִי:
תְּהִלִּים כג ד

הגהות הב"ח

- (א) גמ' אכל אפסקינהו
בעפרא או תף: (ב) שם
דההוא גברא דרכי:
(ג) רש"י ד"ה ולא אמרן
דמים מווגין מטטרפין
כנ"ל ותיבת אין נמחק:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נפתח בו'. ואף
על גב דאסור להתרפאות
בד"ת. שזעזעו טו ע"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [רש"י ד"ה חיק. בל
מקום שמזכיר רש"י המורה
הוא רבו של רש"י קן מוח
בלשון רש"י ד"ה חיק קבל
וכו' ובלשון הרשב"ם שם
ד"ה מתקטלין וכו' ומשם
נלמוד נמי דרבו דרבו של
רש"י היה רבינו גרשום:

חוד ממים. מוֹזֻגִים כְּגֹן קִרְיִי בַחֲמִימִי וְחִמְיָמִי בְקִרְיִי דְמִיָּא לֹא מִזִּיגָא הִיא וְאֵם הִיא שׁוֹמֶה בַחֲתָלָה יִין אִין אֵלֹו מִאֲטַרְפּוֹת לֹו: וְלֹא אֲמָרְ. ^א מִים מוֹזֻגִין אִין מִאֲטַרְפִּין לִיִן מוֹזֻג: אֲרַבְעָה דְבָרִים. כֹּוֹלִן מִשּׁוֹם רוּחַ רַעִי: אֵלֹא דֵלֹא הוּי ד' אֲמוּס. דֵּלֹא שְׂבִיק רוּחָא (לְשִׁידָא)

לעבור בין דקל לכותל משום הכי
מוקף ליה: אלא דליכא דירכא
אחרינא. שמהא שידא יכולה להלך
דכו דעכשו זה בל בגבולה והפסיד
דרכה ואדכי מוקף ליה: ולא אמרן.
דרוח רעה שורה על המים אלא בעיר
המוקף כל שן שואלין ושורה עליהן.
לישנא אחרינא דשרי עלייהו אלא בשדה
דלא שכיח מיא דמסרה נפשה לאוקף:
דלא אפסקינהו בעפרא. שלא פיר
עליהן עפר: גמור מסאני. נחכוך
המנעלין: ואלו כרעיה. ויבשו רגליה:
אין ממלעין. לא יעברו בין שני
אנשים: ואין ממלעין. לא יעברו
איש אחד בין ב' כלבים בין שני נשים
בין שני דקלים: נפתח בלל ונסיים
בלל. אל מוילאם ממלרים (במדבר כג)
כי לא נחש ביעקב וגו' עד מה פעל
אל: נפתח בלל ונסיים בלל. לא איש
אל עד לא יקימנה (סו): הורגם אחד
מהן. שמוקתן בומה שעברה ביניהן:
אגרא אלה אוסיי' בלוסיי'. אותן
שדים שולח מתעסקות בהן: מסקלין
בדק קבל. כבר כן הורגים בחיים: חיק
קבל. אר"ק בלישטרא". כמו ומחי קבלו
יתן (בסרבותיו) [בסומותיו] (יחזקאל
כ) מפי המורה אל הגמ' ומקרא אשר
שמע מפי רבו: דקל יחידי. שאין
דקל אחד סמוך לו אבל כשיש דקל אחד
מסתלקת השידא לדקל האחר ואינה
מוקמת: בחל. שהמוקם כל ואין לה דרך
לנטות ימין ושמאל ושורה עליו ומוקמת:
האי

נפתח בא. פ' רש"ם אל מוציאם ממזרים ונפתח בלא לא איש אל ויחזו וע"ג * דאסור להתרפאות דדברי תורה להגן שרי והא דאמר' בפ' במה אשה (שבת דף טו.) לאשתא צמירתא לישקול סקינא וכו' ולימא ויאמר משה אסורה גא וארזא וגו' משום סכנה

אמר אפילו מים אמר
אחמימי לגו קרירי
אחמימי לגו חמימי
חור ריש לקיש ארבעה
מזו⁶ בראשו ומתחייב
זקל לבותל והעובר
מים שאולין והעובר

שפכתו אשתו בפניו הנפנה בין דקל לכותל לא אמר
מוות אבל אית ליה ארבע אמות לית לן בה וכי לית ליה
אלא דליכא דירכא אחרינא אבל איכא דירכא אחרינא
שני דקלים לא אמרן אלא דלא פסקינהו רשות הרבים
יבים לית לן בה השותה מים שאולין לא אמרן אלא
ל לית לן בה ואפילו שייליגהו קמן נמי לא אמרן אלא
בעיר דשכיחי לית לן בה ואפילו בשדה נמי לא אמרן
יכרא לית לן בה והעובר על מים שפוכין לא אמרן אלא
ולא תף בהו רוקא אבל אפסקינהו ⁽⁶⁾ או תף בהו רוקא
לא דלא עבר עליהו שימשא ולא עבר עליהו שיתין
ו שימשא ועבר עליהו שיתין ניגרי לית לן בה ולא
ברא ולא סיים מסני אבל רכיב חמרא וסיים מסני לית
א למיחש לכשפים אבל היכא דאיכא למיחש לכשפים
שיני ⁽⁷⁾ (וההוא) ⁽⁸⁾ גברא דרכיב חמרא וסיים מסני וגמור
ר' שלשה אין ממצעין ולא מתמצעין ואלו הן הכלב
החזיר וי"א אף הנחש ואי ממצעין מאי תקנתיה אמר
יק באל א"נ נפתח בלא ונפסיק בלא הני בי תרי דמוצעא
ת נדתה היא הורגת א' מהן אם סוף נדתה היא מריבה
יה נפתח באל ונפסיק באל הני תרי גשי דיתבן בפרשת
א דשבילא וחדא באידך גיסא ומכוונן אפייהו להדדי
אי תקנתיה אי איכא דירכא אחרינא ליזיל בה ואי ליכא
א איניש אחרינא בהדיה נינקטו לידיהו בהדי הדדי
אחרינא נימא הכי אגרת אזלת אסיא בלוסיא מתקטלא
פגע באיתתא בעידנא דסלקא מטבילת מצוה אי איהו
ה לדידיה רוח זוגנים אי איהי קדמה ומשמשה אחרא
ואי תקנתיה ⁽⁹⁾ לימא הכי ישופך בזו על גדיבים ויתעם
חזק מאי דכתיב ⁽¹⁰⁾ גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע
בצל דקל יחידו ובצל לבנה ובצל דקל יחידו לא אמרן
חבריה עילויה אבל נפל טולא דחבריה עילויה לית לן
שן בצל דקל יחידו בחצר והישן בצל לבנה דמו בראשו
א נפל טולא דחבריה עילויה אפילו בשדה נמי אלא
אף על גב דנפיל טולא דחבריה עילויה שמע מינה
אמרן אלא במערכה אבל במדינתחא לית לן בה
האי

מזוקא ליה: אלא דליכא דירכא אחרינא. שמהא יכונה שידא להלך בן
 טינהו. דשמיח רבים לית ליה רשות להזיק שאין לו לגזול את הרבים:
 טסה לשמות: ולא אפסקינוו בעשרא. שלא פירז עליהן עפר: גמור
 יעברו בין אנשים: ולא ממחאעין. ולא יעבור איש אחד בין שני
 ילדריש וגוי' כי לא נחש בעיקב וגוי' עד מה פעל אל [במדבר גן:] נפסה בלא
 דמח. שמויקתן צמעה ציניה: אגרא אלא ארומי א צנוסיא
 רגויס הן בחאים כמו ומחי קבלו' כי שמע רבינו מרבו ורבו מפי
 יי. שאין דקל אחר סמוך לו: צלנה של צננה. אי נמי ההוה' צלילה
 גמון שהלכנה וזרחת ממיראין לילך במקום האור והולכין במקום הצל:
 אינה מויקמו: בחארי. שהמקום רר שאין לה דרך לנטות ימין ושמאל
 צוקף החודש שהלכנה וזרחת במזרח ואם שוכב מאל כותל לאל
 רחת במערב ועושה אל במזרח כגון ששוכב מאל כותל מאל המזרח:
 דמפי

רבינו חננאל
אמר ר' יוחנן כל המגזר
מטטרף ואפי' מים והני
למנו חמיוני נזק קרייו וא
קרייו נזק חמיוני. ואבנע
זכרם העושה אותן דמ
באשו, הנפנפ וזק דקל
לנחול, ויעובר ב' מים
וקלם, ויעובר על מים
שפוכין ואפי' שפכתו כח.
והנחשת מים שאילין, ולא
אמרן אלמא דשיליתו קז
דברא [אבל שיליתו
גדול] ואז קטן במתא, ו
קרייו ושרא לית קל כה.
וזק דפסקיתו נדה, אמ
תחלת נדה וקרייו הורגת
אחד מהן, ואם סוף נדה
אז קרייו מרביה ביניהם,
אזי תעשה מרביה נפחא
ונסיוס באל. יש מי שאמר
יפתח פסוק באל ויסיים
באל כגון אל מציגים
מציגים דם מה פל אל.
ויש מי שאומר אל אלא
יפתח אל [אלהים] וז
החליט מכל דם נזק
והזק ויבדק נזק ובעל
אז אל. וכן יפתח [בלא]
ואומר אל תחשב אלו
הזק ועובר מציגים אשיו
בל פני אלמא שאלותי ותן
ל' בקשותי טרם אקראך
ועניני, ואל תאמר ל'
אמר דפנע בזה כי סלקא
מטבילת מדרה, [א] ואל
קריים ומשמש אלא ליה
אזי וינטי. אז איהו מציג
ומשמש אהא ליה לדידה
ורח ונטי. מאי הקנתי
נימא חזי שופך נזק על
גריביו וכו'.